

Πριν μερικές μέρες η πρυτανεία έβγαλε στη δημοσιότητα μία αναλυτική «Πρόταση Εξέλιξης του ΓΠΑ» προσπαθώντας να προβάλλει και να αιτιολογήσει τις αντiekπαιδευτικές και αντιαγροτικές της θέσεις και προτάσεις. Από το κείμενο αυτό διαφοροποιείται σε διαδικαστικά ζητήματα και περισσότερο για συναισθηματικούς λόγους που έχουν να κάνουν με το γεωπονικό αντικείμενο σπουδών με ανακοίνωση του ο Αντιπρύτανης κ.Σταυρακάκης. Η σύμπνοια της πρυτανείας σε όλα τα στρατηγικής σημασίας ζητήματα όλο το προηγούμενο διάστημα εύκολα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ουσιαστική διαφοροποίηση στα ζητήματα που αναφέρονται στην «Πρόταση» δεν υπάρχει! Αυτή ακριβώς η σύμπνοια -που αποτελεί αντανάκλαση της σύμπνοιας των κομμάτων τους σε πολιτικό επίπεδο (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ)- έστρωσε το έδαφος που επιτρέπει σήμερα να μιλάμε για αυτή την «Πρόταση». Το κείμενο δίνει όρκους πίστης στην αντιαγροτική και αντiekπαιδευτική πολιτική της ΕΕ, δηλώνοντας ρητά ότι οι προτάσεις της κινούνται στο πλαίσιο των αλλαγών της ΚΑΠ και των αποφάσεων της Μπολόνια για την Ανώτατη Εκπαίδευση.

Η παρέμβαση αυτή της Πρυτανείας δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία. Το προηγούμενο διάστημα ψηφίστηκαν, όπως είναι γνωστό, τέσσερις νόμοι σχετικοί με τον χώρο της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης από την κυβέρνηση της ΝΔ με την ταυτόχρονη συμφωνία του ΠΑΣΟΚ και τις ψευτοαντιπολιτευτικές κορόνες του ΣΥΝ. Όλοι αυτοί οι νόμοι κινούνται στην ίδια ρότα που κινείται και το κείμενο, στην κατεύθυνση της συνολικής αναδιάρθρωσης της Ανώτατης Εκπαίδευσης, έτσι ώστε αυτή να προσαρμοστεί με βάση τις επιταγές της Διακήρυξης της Μπολόνια, μπροστά και στον στρατηγικό στόχο της δημιουργίας του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΕΧΑΕ).

Και όλα αυτά μπροστά στον «ιερό» στόχο που οι ευρωπαϊκές άρχουσες τάξεις συμφώνησαν στη Λισσαβόνα πριν λίγα χρόνια. Εκεί οι ευρωπαίοι βιομήχανοι, τραπεζίτες, εφοπλιστές ανακοίνωσαν, μέσω του στόματος των πολιτικών τους υπαλλήλων, πως τα ψέματα τελείωσαν. Όλα, και φυσικά και οι αναδιρθρώσεις στην Ανώτατη Εκπαίδευση, θα πρέπει να υποτάσσονται στον στόχο, στο «όραμα» τους να γίνει η οικονομία της ΕΕ μέχρι το 2010 η πιο ανταγωνιστική οικονομία του κόσμου. Και για αυτόν τον... «ιερό» σκοπό έχουν στηθεί προκρούστειες κλίνες παντού, στα εργασιακά, στα μορφωτικά, στα πολιτιστικά, στα αγροτικά κλπ ζητήματα.

Ωστόσο σκοπός της Κομματικής Οργάνωσης ΓΠΑ του ΚΚΕ, μέσω του συγκεκριμένου κειμένου δεν είναι η παρουσίαση αυτών των εξελίξεων αλλά η εστίαση της προσοχής στο πώς τα παραπάνω εκφράζονται μέσω του κειμένου της πρυτανείας του ΓΠΑ, η οποία πίνει νερό και πρωτοστατεί στην εφαρμογή των κατευθύνσεων αυτών. Η μορφή της παρουσίασης θα είναι μέσω της παρουσίασης των βασικών θέσεων της «πρότασης εξέλιξης» και της απάντησης να ακολουθεί.

Θέση 1^α: «Η πρώτη ενότητα έχει σχέση με τις παγκοσμίως μεταβαλλόμενες οικονομικές και κοινωνικές προτεραιότητες και δομές του μεταβιομηχανικού ή μετανεωτερικού κράτους, στις οποίες η γεωργία, ως δραστηριότητα παραγωγής προϊόντων του πρωτογενούς τομέα, της μεταποίησης, της εμπορίας και των υπηρεσιών, αναλαμβάνει νέους στόχους και ρόλους» (σελ.4)

Αυτή η ανάγκη προσαρμογής στις νέες ανάγκες της υποτιθέμενης «μεταβιομηχανικής» ή «μετανεωτερικής» κοινωνίας διαπνέουν όλο το κείμενο. Ευδιάκριτη είναι η προσπάθεια των συγγραφέων να αποκρύψουν τον χαρακτήρα του κοινωνικοοικονομικού συστήματος στο οποίο ζούμε. Για αυτό το λόγο χρησιμοποιούν συνέχεια τους όρους «μεταβιομηχανικό», «μετανεωτερικό» κράτος και πουθενά δεν θα δείτε τον όρο καπιταλιστικό κράτος, καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. **Το κύριο χαρακτηριστικό για ένα κοινωνικοοικονομικό σχηματισμό που καθορίζει και όλες τις πλευρές του είναι ο χαρακτήρας των σχέσεων παραγωγής. Και το σύστημα που ζούμε χαρακτηρίζεται από την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, από τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής.** Και αυτού του συστήματος τις ανάγκες προσπαθεί το κείμενο να διερευνήσει. Πέρα από τα παραπάνω ο όρος «μεταβιομηχανικό» είναι αντιεπισημονικός για δύο κύριους λόγους: πρώτον γιατί ταυτίζει τη βιομηχανία με το σύνολο των κλάδων που η αστική στατιστική παρουσιάζει σαν μεταποίηση (χαρακτηρίζοντας σαν μη βιομηχανικούς κάποιους από τους πιο δυναμικούς σημερινούς κλάδους όπως της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών) και δεύτερον γιατί το ιδεολόγημα της «μεταβιομηχανικής» κοινωνίας

ταυτίζει την εργατική τάξη με ορισμένες παραδοσιακές ειδικότητες χειρωνακτικής εργασίας. Αλλά αλήθεια τι γεωργική παραγωγή έχει ανάγκη ο καπιταλισμός;

Θέση 2^η: «Στις νέες συνθήκες του μετανεωτερικού ή μεταβιομηχανικού κράτους η γεωργία δεν συγκεντρώνει, όπως μέχρι τα μέσα ακόμα του 20^{ου} αιώνα, το κυρίαρχο μέλημα της εθνικής οικονομίας... από τα παραπάνω επιστημονικο-τεχνολογικά σύνολα αναμένονται οι πιεστικές απαντήσεις στην εξελισσόμενη πραγματικότητα της συρρίκνωσης της γεωργίας και της ανάγκης περαιτέρω μείωσης του κόστους παραγωγής... Την εικόνα αυτού του νέου γεωργικού προτύπου συμπληρώνει η έμφαση στην επιχειρηματικότητα, την σύγχρονη οργάνωση των γεωργικών εκμεταλλεύσεων και της έρευνας επιτυχούς διείσδυσης των προϊόντων τους σε διεθνείς αγορές υψηλής ανταγωνιστικότητας.» (σελ.6-7)

Αλήθεια γιατί ο ρόλος της γεωργίας συρρικνώνεται; Μήπως αυτή η συρρίκνωση αποτελεί πραγματική κοινωνική ανάγκη; Μήπως έχουν καλυφθεί ολοκληρωτικά οι ανάγκες σε αγροτικά προϊόντα; Πιο σωστός όρος από τη συρρίκνωση της γεωργίας είναι ο όρος καπιταλιστικοποίηση της γεωργίας. Και αυτό γιατί αυτό που συρρικνώνεται είναι η μικρή αγροτική παραγωγή ενώ γιγαντώνεται η μεγάλη καπιταλιστική παραγωγή. Στόχος των αστικών κρατών και της ΕΕ είναι αυτή ακριβώς η καπιταλιστικοποίηση, η συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου και στον κλάδο της αγροτικής παραγωγής. Έτσι η στασιμότητα της αγροτικής οικονομίας πάει χέρι-χέρι με τις αντίστοιχες διαρθρωτικές αλλαγές, οι οποίες στοχεύουν στη συγκέντρωση της αγροτικής παραγωγής και της γεωργικής γης σε λίγα χέρια. Έτσι στην περίοδο 1992-2002 τα γαλακτοκομικά νοικοκυριά αγελαδινού γάλακτος μειώθηκαν από 32.000 σε 9.500, με αποτέλεσμα το 9% των μεγάλων εκμεταλλεύσεων γαλακτοπαραγωγής να παράγει το 54,5% της συνολικής παραγωγής, σύμφωνα με το τότε Υπουργείο Γεωργίας.

Παρόμοιες συγκεντρώσεις έχουμε και σε άλλους κλάδους. Έτσι το 1999 το 2,5% των μεγάλων χοιροτροφικών μονάδων είχε το 82% του συνολικού χοιροτροφικού κεφαλαίου, ενώ το 1,5% των αμπελοργικών εκμεταλλεύσεων είχε τον ίδιο χρόνο το 30% των αμπελώνων. Οι δύο μεγαλύτερες από τις 247 μονάδες ιχθυοκαλλιέργειας (Νηρέας, Σελόντα) παράγουν το 40% του γόνου και το 20% των ψαριών. Αυτή είναι η μορφή της μεγάλης παραγωγής στον καπιταλισμό. Μια μεγάλη παραγωγή που χτίζεται πάνω στα συντρίμια του ξεκληρίσματος της μικρομεσαίας αγροτιάς. Στην μεγάλη παραγωγή που έχει ανάγκη η κοινωνία, τον παραγωγικό συνεταιρισμό, θα αναφερθούμε αργότερα.

Αυτό είναι το «νέο» πρότυπο αγροτικής παραγωγής στο οποίο αναφέρεται το κείμενο. **Αρα το ζητούμενο του κειμένου είναι οι ανάγκες της συνεχώς διογκούμενης μεγάλης καπιταλιστικής αγροτικής παραγωγής. Οι ανάγκες μιας παραγωγής, με κριτήριο το κέρδος, μιας παραγωγής, όπου ενώ υπάρχουν δισεκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο που πεθαίνουν από την ασιτία, συνηθίζει να πετάει τρόφιμα για να παίξει με τις τιμές τους. Αυτής της παραγωγής οι ανάγκες σε επιστημονικό δυναμικό είναι στο κέντρο της «ανησυχίας» της πρυτανείας.**

Θέση 3^η: «Η αναπόφευκτη συρρίκνωση της γεωργίας και κατ' ακολουθία του γεωργικού πληθυσμού έρχονται σε εύλογη αντίφαση με τη συνεχή αύξηση της παραγωγής γεωπόνων.» (σελ.16).

Σύμφωνα με το κείμενο το νέο πρότυπο αγροτικής παραγωγής απαιτεί, ιδιαίτερα στην Ελλάδα τη μείωση της απασχόλησης, στην αγροτική παραγωγή. Άρα ξεκινώντας ακριβώς από το αναπόφευκτο αυτής της συρρίκνωσης η πρόταση προσπαθεί να προτείνει αγροτικές και εκπαιδευτικές αλλαγές.

Όσον αφορά στη γεωργική απασχόληση μεταξύ των απογραφών 1991 και 1999-2000 μειώθηκε κατά 14,6% (από 200.393.389 σε 171.124.759 εργατοημέρες). Την ίδια περίοδο όμως αυξήθηκε η απασχόληση των μισθωτών από 15.315.259 σε 21.597.342 ημερομίσθια. Έτσι το 1999-2000 η μισθωτή εργασία αποτελούσε το 12,6% της συνολικής αγροτικής απασχόλησης ενώ το 1991 το 7,6%. Αυτή η κατάσταση είναι η άλλη όψη του νομίσματος του ξεκληρίσματος 182.000 αγροτικών νοικοκυριών και άλλων 70.000 υπερχρεωμένων στην ΑΤΕ στην περίοδο 1980-2000. Είναι η άλλη όψη του βαθέματος των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής στην αγροτική παραγωγή.

Επίσης η στασιμότητα της αγροτικής παραγωγής στην Ελλάδα, την οποία το κείμενο αποδέχεται ως αυτονόητη, αποτυπώνεται και στην τεράστια διόγκωση των ελλειμμάτων στο

αγροτικό εμπορικό ισοζύγιο. Τα ελλείμματα αυτά οφείλονται στην πλειοψηφία τους στα ζωοκομικά προϊόντα, στα οποία παρατηρήθηκε κατακόρυφη πτώση της αυτάρκειας από την ένταξη μας στην ΕΟΚ λόγω της διείσδυσης των προϊόντων από τις μεγάλες καπιταλιστικές μονάδες, κυρίως της Βόρειας Ευρώπης. Έτσι στην περίοδο 1980-2003 η αυτάρκεια σε κρέας των πουλερικών μειώθηκε από 100,4% σε 75,5% στο χοιρινό κρέας, από 84,5% σε 40,5% στο βοδινό κρέας, από 66,5% σε 25%, και στο αιγοπρόβειο κρέας από 92,5% σε 80%. Η διατροφική αυτή εξάρτηση του λαού μας τον αφήνει εκτεθειμένο στις συνέπειες της καπιταλιστικής αγροτικής παραγωγής με κριτήριο το κέρδος (διοξίνες στα κοτόπουλα, τρελές αγελάδες κλπ).

Θέση 4^η: «(η γεωργία) αποκτά στην αυγή του 21^{ου} αιώνα, νέες σημασίες και ρόλους μεταξύ των οποίων προέχουν η παραγωγή προσιτών στον καταναλωτή, υγιεινών και ποιοτικών προϊόντων, η προστασία του περιβάλλοντος...» (σελ.6)

Πρόκειται για ένα από τα πιο ψευδεπίγραφα επιχειρήματα των αναδιρθρώσεων. **Ποιότητα και καπιταλιστικό κέρδος δεν συμβαδίζουν.** Το ενδιαφέρον αυτό είναι εντελώς υποκριτικό και προέρχεται από τους ίδιους που οικοδόμησαν την κοινοτική κτηνοτροφία στις διοξίνες, στα κρεατάλευρα, στη μαζική χρήση των αντιβιοτικών και ορμονών, με τα γνωστά αποτελέσματα. Είναι οι ίδιοι που δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα τη νομιμοποίηση της νοθείας του ελαιόλαδου με σπορέλαια, οι ίδιοι που ομόφωνα απελευθέρωσαν τη χρήση Γενετικά Τροποποιημένων Οργανισμών στη γεωργία, με απρόβλεπτες αρνητικές συνέπειες στο περιβάλλον και στη δημόσια υγεία. Το σύστημα τους πάει χέρι χέρι με την «ποιότητα» των τρελών αγελάδων και των μεταλλαγμένων.

Όσο για την...προστασία του περιβάλλοντος το πιο «προοδευτικό» που έχουν να προτείνουν οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και όχι μόνο είναι το λεγόμενο «Πρωτόκολλο του Κιότο», το οποίο αποτελεί μια προσπάθεια διαχείρισης των μεγάλων περιβαλλοντικών προβλημάτων από τη σκοπιά των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου καθώς και πεδίο σκληρών ενδοϊμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων. Η «προοδευτικότητα» αυτού του Πρωτοκόλλου εξαντλείται... στη δημιουργία άλλης μίας χρηματιστηριακής αγοράς, της λεγόμενης «αγοράς ρύπων», στην οποία ο τζίρος αναμένεται ότι θα ξεπερνά τα 10 δις ευρώ/έτος. Το Πρωτόκολλο αυτό επιχειρεί, μέσω των λεγόμενων «ευέλικτων μηχανισμών» του να εισαγάγει την περιβαλλοκτόνα-και όχι μόνο-αρχή **«ο ρυπαίνων πληρώνει» η οποία διαβάζεται και ως εξής «όποιος πληρώνει μπορεί να ρυπαίνει».**

Θέση 5^η: «...η ανεξέλεγκτη αύξηση του αριθμού των εισερχομένων στα ΑΕΙ φοιτητών και κατ' ακολουθία των εξερχόμενων στο επάγγελμα γεωπόνων, με τα σημερινά δεδομένα της αγοράς εργασίας, είναι εύλογο ότι δεν μπορεί να συνεχιστεί γιατί διογκώνει το μέγεθος της υποαπασχόλησης/ετεροαπασχόλησης και της ανεργίας των γεωπόνων, η οποία οδηγείται σε εκρηκτικές διαστάσεις...(με δεδομένη τη δημοσιονομική συγκράτηση του κράτους) η μόνη εναπομένουσα διέξοδος απασχόλησης των γεωπόνων είναι ο ιδιωτικός τομέας. Ο τελευταίος ευτυχώς άνοιξε για τους γεωπόνους τη δεκαετία του 1970...» (σελ.15-16)

Έτσι σύμφωνα με το κείμενο για την ανεργία και την ετεροαπασχόληση των αποφοίτων των γεωπονικών σχολών ευθύνεται ο συνδυασμός της αυθαίρετης αύξησης της προσφοράς γεωπόνων με τις αλλαγές στη δομή της ζήτησης των γεωπόνων, όπου παρατηρείται περιορισμός του δημόσιου τομέα και αύξηση του ιδιωτικού τομέα.

Αφού το κείμενο θεωρεί δεδομένη τη συρρίκνωση της ελληνικής γεωργίας είναι λογικό οι συγγραφείς να μην μπορούν να δουν σαν υπεύθυνη για την ανεργία τη στασιμότητα της αγροτικής παραγωγής σε συνδυασμό με την καπιταλιστικοποίηση της. Η ανεργία είναι σύμφυτη με την καπιταλιστική παραγωγή, με μία άναρχη παραγωγή με κριτήριο το κέρδος. Ποτέ, με οποιαδήποτε εκπαίδευση δεν πρόκειται ο καπιταλισμός να λύσει το πρόβλημα της ανεργίας. Η ανεργία πάει χέρι χέρι με την καπιταλιστική συσσώρευση, κατά τη διάρκεια της οποίας μειώνεται σχετικά το μεταβλητό κεφάλαιο (η κατανάλωση του εμπορεύματος εργατική δύναμη) και αυξάνεται σχετικά το σταθερό κεφάλαιο. Και η περίοδος που διανύουμε, εκτός από περίοδο στασιμότητας, είναι και περίοδος καπιταλιστικής συσσώρευσης στην αγροτική παραγωγή...

Στο φινάλε-φινάλε για ποιο ακριβώς λόγο διαμαρτύρονται αυτοί οι κύριοι; Μήπως δεν είναι οι ίδιοι, οι οποίοι αρνούνται οποιαδήποτε λογική κεντρικού σχεδιασμού της οικονομίας και των αναγκών της σε επιστημονικό και εργατικό δυναμικό (στη βάση βέβαια των κοινωνικοποιημένων

βασικών και συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής); Μήπως δεν είναι οι ίδιοι, οι οποίοι πίνουν νερό στο όνομα της ελεύθερης αγοράς και του...αόρατου χεριού της;

Θέση 6^η: «Οι συνεχείς αναθεωρήσεις της ΚΑΠ, μετά το 1992, κατέληξαν το 2003 στη βασική επιλογή να συσταθούν δύο πυλώνες της ΚΑΠ. Ο πρώτος πυλώνας της ΚΑΠ αφορούσε, κυρίως, τις μεταρρυθμίσεις των ΚΟΑ, οι οποίες συνέχισαν την πολιτική μείωσης των ενισχύσεων και καθιέρωσαν τη δυνατότητα μερικής ή ολικής αποδέσμευσης των καταβαλλόμενων ενισχύσεων από τον όγκο της παραγωγής. Ο δεύτερος πυλώνας αφορούσε τα μέτρα ενίσχυσης της αγροτικής ανάπτυξης μέσω ειδικού κανονισμού ο οποίος προωθεί...τις εν γένει διαρθρωτικές βελτιώσεις του αγροτικού τομέα...» (σελ.8)

Η ΚΑΠ αποτελεί την πολιτική μιας διακρατικής ένωσης καπιταλιστικών χωρών, μιας ιμπεριαλιστικής ένωσης, της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατά συνέπεια δεν θα μπορούσε παρά να υπηρετεί τις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι πάγιος στρατηγικός στόχος της ΚΑΠ είναι η καπιταλιστικοποίηση της αγροτικής παραγωγής, η μεγάλη καπιταλιστική αγροτική παραγωγή και ταυτόχρονα η εξυπηρέτηση των συμφερόντων του εμπορικού και βιομηχανικού κεφαλαίου με την παροχή φθηνών πρώτων υλών. Στην κάθε περίοδο η ΚΑΠ προσαρμόζει την τακτική της για να πετύχει τους παραπάνω στόχους. Όλα τα εργαλεία που έχει (ποσοστώσεις, επιδοτήσεις κλπ) προσαρμόζονται έτσι ώστε καλύτερα να υπηρετούν αυτό το στόχο. Για αυτό π.χ. το μεγαλύτερο ποσοστό των επιδοτήσεων πάει στους μεγαλοαγρότες των μεγάλων ιμπεριαλιστικών χωρών. Επίσης το 42% των κοινοτικών επιδοτήσεων γυρνάνε πίσω με τη μορφή των αθρόων εισαγωγών. Τέλος οι επιδοτήσεις συνδυάστηκαν με τις αγραναπαύσεις, με τις αναδιαρθρώσεις των καλλιεργειών, με την πρόωρη συνταξιοδότηση κλπ. Οι επιδοτήσεις εκτός του ότι χρύσωσαν το χάπι της αντιαγροτικής πολιτικής ρύθμιζαν το ρυθμό προώθησης της καπιταλιστικοποίησης στην κάθε χρονική περίοδο.

Θέση 7^η: «Η πρόταση της πολυλειτουργικής γεωργίας υπονοεί ότι η γεωργική δραστηριότητα δεν θα μονοπωλεί, όπως συνέβαινε μέχρι σήμερα, τη χρήση του αγροτικού χώρου αλλά...θα συναρθρώνεται με άλλες δραστηριότητες περισσότερο ή λιγότερο συναφείς με τη γεωργία και την κτηνοτροφία, έτσι ώστε να συγκροτηθεί ένα νέο αναπτυξιακό πρότυπο περιφερειακής οικονομίας, η αποκαλούμενη, όπως αναφέρθηκε 'κοινωνία της υπαίθρου'». (σελ.8)

Στην παραπάνω άποψη πατάνε και οι προσπάθειες της ΕΕ για ενίσχυση του αγροτουρισμού, των αναδιαρθρώσεων της παραγωγής. Η λεγόμενη πολυλειτουργική γεωργία έχει ένα και μόνο στόχο. Τη συρρίκνωση της ίδιας της αγροτικής παραγωγής, τη διοχέτευση του πληθυσμού της υπαίθρου σε οποιαδήποτε άλλη επαγγελματική δραστηριότητα εκτός από την αγροτική παραγωγή. Η λογική της 'κοινωνίας της υπαίθρου' συμβαδίζει με τη μεγαλύτερη διατροφική εξάρτηση, με την περαιτέρω συρρίκνωση της αγροτικής παραγωγής, με το ξεκλήρισμα χιλιάδων ακόμα αγροτικών νοικοκυριών.

Θέση 8^η: «Τη θέση της κλασικής γεωπονικής παιδείας και του νεωτερικού αγροτικού προτύπου της εντατικής γεωργίας, το οποίο υπηρετούσε, καταλαμβάνουν σταδιακά νέα επιστημονικο-τεχνολογικά σύνολα γνώσεων. Στα τελευταία κυριαρχούν οι επιστήμες της πληροφορικής, της βιοτεχνολογίας, του περιβάλλοντος, των οικονομικών επιστημών και της επικοινωνίας» (σελ.5)

Η καπιταλιστικοποίηση και η συγκεντροποίηση της αγροτικής παραγωγής προϋποθέτουν και αντίστοιχους εργαζόμενους. Αλήθεια τι εργαζόμενους έχουν ανάγκη οι μεγάλες καπιταλιστικές αγροτικές επιχειρήσεις; Εργαζόμενους με αποδοχές ικανές να ικανοποιήσουν τις σύγχρονες ανάγκες τους, με 5ήμερη, 7ωρη σταθερή ημερήσια εργασία; Ας αφήσουμε τους ίδιους να απαντήσουν. Σύμφωνα με τη Λευκή Βίβλο για την ανάπτυξη, την ανταγωνιστικότητα και την απασχόληση, στο πνεύμα της οποίας κινείται και η γνωστή Διακήρυξη της Μπολόνια, «η εκπαίδευση χρειάζεται να εκλογικευτεί προβλέποντας λιγότερο μακροχρόνιες γενικές καταρτίσεις και ανταποκρινόμενη περισσότερο στις ανάγκες της αγοράς και αυτό προωθώντας περισσότερο την επαγγελματική κατάρτιση ως εναλλακτική της πανεπιστημιακής».

Επίσης οι πολιτικοί υπάλληλοι των βιομηχανών μέσω του στόματος της Κομισιόν διακηρύσσουν: «Οι προσωπικές δεξιότητες, όπως η ικανότητα προσαρμογής, η ανοχή απέναντι στους άλλους και απέναντι στην αυταρχικότητα της εξουσίας, η ικανότητα επίλυσης προβλημάτων και η ικανότητα να ρισκάρεις έχουν συχνότερη ζήτηση». **Να λοιπόν ποιο είναι το μοντέλο των σύγχρονων εργαζομένων-σκλάβων που η ΕΕ των νεοφιλελεύθερων και**

σοσιαλδημοκρατικών σιαμαίων θέλει να φτιάξει μέσω των αναδιαρθρώσεων της ανώτατης εκπαίδευσης. Μία ισχυρή μειοψηφία με γερές και στέρεες γνώσεις για τη διεύθυνση της παραγωγής και μία συντριπτική πλειοψηφία αποφοίτων με ανοχή στην αυταρχικότητα της εξουσίας, χωρίς πλήρη και σταθερή απασχόληση, χωρίς επιστημονική μόρφωση αλλά με πολλές «δεξιότητες» (μεταξύ των οποίων και η ικανότητα υποταγής) που θα προσαρμόζονται μέσω της δια βίου εκπαίδευσης στις διαφορετικές ανάγκες του κάθε εργοδότη, για τους οποίους η ΕΕ μας... εφησυχάζει ότι θα είναι τουλάχιστον 4-5 στη διάρκεια του επαγγελματικού μας βίου.

Φυσικά το ΚΚΕ κατανοεί ότι ταυτόχρονα με την τάση κατάτμησης και περιχαράκωσης των επιστημών, στη βάση των ίδιων των νομοτελειών ανάπτυξης και εμπλουτισμού της ανθρώπινης γνώσης, δρα και η αντίστροφη διαδικασία, η τάση ενοποίησης των επιστημών η οποία μάλιστα είναι και κυρίαρχη. Με απλά λόγια θα μπορούσαμε να πούμε ότι όσο πιο βαθιά σκάβεις στο χωράφι μιας επιστήμης, τόσο πιο ευδιάκριτο είναι το κοινό έδαφος των γενικών νόμων κίνησης της ύλης, της φύσης και της νόησης, το οποίο βρίσκεται κάτω από όλες τις επιστήμες και όλες τις μορφές κίνησης της ύλης (χωρίς να ακυρώνεται η δράση νόμων που προσιδιάζουν σε συγκεκριμένες μόνο μορφές κίνησης της ύλης). Στην πορεία μάλιστα ανάπτυξης των επιστημών αυτό γίνεται εμφανές στο σταυροδρόμι των επιστημών, σε νέα επιστημονικά αντικείμενα που εμφανίζονται σε αυτό το σταυροδρόμι και που αποδεικνύουν την ενότητα των επιστημονικών γνώσεων, η οποία «πατάει» ακριβώς πάνω στην ενότητα του ίδιου του υλικού κόσμου, του οποίου την κίνηση οι επιστήμες προσπαθούν να κατανοήσουν και να υποτάξουν.

Αυτή όμως η αντικειμενική τάση δεν έχει καμία σχέση με τις «σούπες» προγράμματα σπουδών που προωθούνται μέσα από τις αναδιαρθρώσεις και τα οποία δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά μία «σούπα» επιφανειακών γνώσεων, τις οποίες οι φοιτητές καλούνται να καταπιούν αμάσητες, δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά ένα επιφανειακό τσαλαβούτημα, ένα μάζεμα δεξιοτήτων, όπως λέει και η ΕΕ. Στόχος, όπως ήδη αναφέραμε ότι παραδέχεται και η ΕΕ είναι ο εργαζόμενος ο οποίος μπορεί να μην κατανοεί βαθιά, λόγω της έλλειψης της επιστημονικής μεθοδολογίας του διαλεκτικού υλισμού τι γίνεται γύρω του, ωστόσο έχει τα απαραίτητα προσόντα να «απασχοληθεί» σε μία μεγάλη καπιταλιστική αγροτική επιχείρηση, δηλαδή ξέρει κάνα δυο ξένες γλώσσες, να φτιάχνει κανένα Excelάκι στον Η/Υ, να κάνει συγκρίσεις κόστους-ωφέλειας (cost-benefit analysis, όπως το λένε), να είναι ευγενικός και ανεχτικός απέναντι στην αυταρχικότητα της εξουσίας...

Θέση 9^α: «Ως κρίσιμος παράγοντας, ο οποίος μειώνει τη δυνατότητα ευελιξίας και προσαρμογής των ΑΕΙ γεωπονίας, επισημάνθηκε, από αρκετούς ομιλητές, ο «κορμός» της βασικής γεωπονικής παιδείας.» (σελ.20)

Η παραπάνω πρόταση απλώς επιβεβαιώνει το πως αντιλαμβάνεται η Πρυτανεία τη... «διεπιστημονικότητα». Επιβεβαιώνει ότι αυτό που έχουν στο μυαλό τους δεν είναι τίποτα άλλο από ένα τσαλαβούτημα, από ένα μάζεμα δεξιοτήτων. Επίσης η παραπάνω πρόταση κρύβει το λανθασμένο ιδεολόγημα, ότι ένα τέτοιο τσαλαβούτημα κάνει πιο ευέλικτους και προσαρμοστικούς τους αποφοίτους των γεωπονικών σχολών. Σε περιόδους γρήγορων και μεγάλων προόδων της επιστήμης απαραίτητη προϋπόθεση προσαρμογής ενός επιστήμονα στα νέα δεδομένα είναι να «πατάει» γερά στο έδαφος της επιστήμης του. Και αυτό ακριβώς προσπαθεί να χτυπήσει η παραπάνω πρόταση του κειμένου. **Ας μας πουν ο κύριος πρύτανης και οι κύριοι αντιπρυτάνεις ποιανού οι γνώσεις είναι πιο ανθεκτικές στο χρόνο και ποιανού είναι μίας χρήσης, αυτές που κερδίζονται από ένα ολοκληρωμένο και συνεκτικό πρόγραμμα σπουδών με εμβάθυνση σε ένα επιστημονικό αντικείμενο ή το...αρκούντως ευέλικτο πρόγραμμα ενός ΙΕΚ...;** Στο μόνο που κάνει πιο ευέλικτους και προσαρμοστικούς τους αποφοίτους το...ευέλικτο «όραμα» της πρυτανείας είναι στην κερδοφορία των μεγάλων καπιταλιστικών αγροτικών επιχειρήσεων, οι οποίες στο συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του προσωπικού που απασχολούν δεν χρειάζονται επιστήμονες αλλά προσαρμοστικούς στα ελαστικά ωράρια, στις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και συνολικά στις μεθόδους μεγιστοποίησης του κέρδους. **Όπως άλλωστε μαθαίνουμε και από το κείμενο «δύο από τους τρεις συμμετέχοντες στη συνάντηση εκπρόσωποι μεγάλων επιχειρήσεων συναφών με τη γεωπονία δεν έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον 'κορμό' και τη 'γεωπονική ομπρέλα'»...**(σελ.22)

Θέση 10^η: «Συνεπώς τα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια, σύμφωνα με σχετικές ανακοινώσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που συνοδεύουν και συμπληρώνουν την πολιτική του ΕΕΧΑΕ κατά τα πρότυπα της διαδικασίας της 'Μπολόνια' οφείλουν να προβούν σε μία σειρά βασικών αλλαγών (μεταξύ των οποίων και) η ανάπτυξη αποτελεσματικής και στενής συνεργασίας μεταξύ πανεπιστημίων και επιχειρήσεων» (σελ.11)

Η σύνδεση της επιστήμης και της Ανώτατης Εκπαίδευσης με τις αντικοινωνικές ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής σημαίνει διαστρέβλωση της επιστήμης από τη μία και φθηνό ευέλικτο εργατικό δυναμικό από την άλλη. Σημαίνει γεωπόνους στην υπηρεσία των γενετικά τροποποιημένων προϊόντων, στην υπηρεσία της μεγιστοποίησης του κέρδους, στην υπηρεσία μεθόδων που δημιουργούν φαινόμενα τύπου τρελών αγελάδων. Αυτό που απαιτείται είναι αποσύνδεση της επιστήμης και της εκπαίδευσης από τις αντικοινωνικές ανάγκες της αγοράς και σύνδεση της με τις πραγματικά κοινωνικές ανάγκες. Αυτό όμως προϋποθέτει άλλο κριτήριο παραγωγής, προϋποθέτει κοινωνικοποίηση των συγκεντρωμένων μέσω παραγωγής, προϋποθέτει λαϊκή οικονομία και εξουσία. Επίσης ο επιδιωκόμενος από το κείμενο ανταγωνισμός μεταξύ ιδρυμάτων, επιστημόνων κλπ περιορίζει την ικανότητα του ανθρώπου να γνωρίσει και κατά συνέπεια να κυριαρχήσει πάνω στους αντικειμενικούς νόμους κίνησης της φύσης και της κοινωνίας. Ο ένας και ενιαίος αυτός σκοπός της επιστήμης προϋποθέτει συνεργασία, ανταλλαγή, γρήγορη διάχυση των επιστημονικών επιτευγμάτων. Η επιστημονική γνώση πρέπει να ανήκει σε όλη την κοινωνία, η κοινωνία να αποφασίζει τι θα την κάνει, ανταμείβοντας βέβαια ηθικά και υλικά τους επιστήμονες για τους κόπους τους.

Θέση 11^η: «Η αναζήτηση ιδιωτικών χορηγιών και η αξιοποίηση των περιουσιακών τους στοιχείων πρέπει να αναδιοργανωθεί κατά τα πρότυπα των πανεπιστημίων των ΗΠΑ. Ασφαλέστερη πηγή εσόδων είναι η δημιουργία εισοδημάτων από την παροχή ερευνητικών υπηρεσιών στις δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις καθώς και οι ευέλικτες δομές παροχής δια βίου εκπαίδευσης και κατάρτισης. Ένας πρόσθετος πόρος θα μπορούσε να είναι η συμβολή των φοιτητών με την καθιέρωση διδασκτρών, όπου είναι δυνατόν...» (σελ.11)

Οι μάσκες πέσανε! Οι κύριοι καθηγητές της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, και του ΣΥΝ, όπως αυτοί εκφράζονται στο πρυτανικό σχήμα, με μια φωνή φωνάζουν ότι η παραγόμενη από τα πανεπιστήμια γνώση πρέπει να αποτελεί εμπόρευμα από όπου το πανεπιστήμιο θα αντλεί πόρους, ότι το πανεπιστήμιο πρέπει να διαχειρίζεται τα οικονομικά του όπως μια οποιαδήποτε επιχείρηση με τη χρήση manager, ότι θα πρέπει να προσαρμόσει τις «παρεχόμενες υπηρεσίες» όπου έχει χρήμα, όπως η δια βίου κατάρτιση, ότι τα δίδακτρα σαν μορφή άντλησης πόρων δεν πρέπει επουδενί να αποκλείονται...! Η παραπάνω διαχειριστική λογική διαπνέει και όλη την πρόταση. Αφού θεωρούν δεδομένη τη συρρίκνωση της αγροτικής παραγωγής, αφού μπορεί στο μέλλον να μην έχει χρήμα εκεί, ας βάλουμε και καμιά πληροφορική, καμιά οικονομική σχολή μπας και τσιμπήσουμε κανένα κονδύλι και επιβιώσουμε. Έτσι αποδεικνύονται ακόμα πιο καθαρά οι καταστροφικές για τα ΑΕΙ και την επιστήμη την ίδια συνέπειες της λεγόμενης «αυτοχρηματοδότησης» των πανεπιστημίων καθώς και η ανάγκη της αποκλειστικής χρηματοδότησης των πανεπιστημίων από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Θέση 12^η: «Ο Σύλλογος ΔΕΠ, ... ο οποίος θεωρεί ότι πρέπει να επαναπροσδιοριστεί η επαγγελματική ταυτότητα του γεωπόνου στις νέες συνθήκες απασχόλησης, δεν αποκλείει διάρκεια σπουδών τεσσάρων συν ένα ετών (προπτυχιακό-μεταπτυχιακό)» (σελ.27-28)

Αυτή η μανία υλοποίησης των αντεκπαιδευτικών επιταγών της ΕΕ φαίνεται ξεκάθαρα και από την παραπάνω πρόταση, σύμφωνα με την οποία πρέπει να γενικευτούν οι 2 κύκλοι σπουδών. Όποια εκπαιδευτικά και επαγγελματικά δικαιώματα είχαν μέχρι τώρα οι απόφοιτοι του ΓΠΑ θα τα έχουν μόνο όσοι τελειώσουν και τον «μεταπτυχιακό» κύκλο, με πανύψηλα δίδακτρα βέβαια. Οι υπόλοιποι θα τσαλαβουτήσουν στο τετράχρονο πτυχίο, το οποίο θα καταλήγει στην λήψη ενός πτυχίου τύπου «bachelor». Η τετράχρονη προτεινόμενη διάρκεια σπουδών της προτεινόμενης από το σχέδιο πρότασης «Σχολής Επιστημών της Φύσης και του Ανθρώπου» είναι αυτονόητο ότι με βάση και τα παραπάνω στο μέλλον θα χρησιμοποιηθεί σαν δούρειος ίππος και για τη «Σχολή Γεωπονικών Επιστημών», η οποία αρχικά προβλέπεται να έχει πεντάχρονη διάρκεια.

Το **Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας**, με συνέπεια, αντιπάλεψε από την αρχή την ΚΑΠ, ανέδειξε τους στόχους της. Δεν σταμάτησε λεπτό να σημειώνει ότι αυτή η εξέλιξη δεν αποτελεί μονόδρομο, ούτε για τη γεωργική οικονομία, ούτε για το μέλλον του λαού και τη χώρα μας. Αποτελεί μονόδρομο μόνο για τη μεγιστοποίηση των καπιταλιστών του κλάδου.

Οι **προτάσεις** που προβάλλει αποτελούν ένα συγκροτημένο σύνολο ολόπλευρης, αυτοτροφοδοτούμενης ανάπτυξης της αγροτικής οικονομίας με τη δημιουργία των παραγωγικών συνεταιρισμών στο πλαίσιο μιας λαϊκής εξουσίας, που θα διεκδικεί για να επιβάλλει με την πάλη του ένα Λαϊκό Μέτωπο σε αντιιμπεριαλιστική, αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, στο οποίο θα δρουν συσπειρωμένες η εργατική τάξη, η φτωχομεσαία αγροτιά, τα μικροαστικά στρώματα της πόλης.

Ο **παραγωγικός συνεταιρισμός είναι η απάντηση στο βασικό διαρθρωτικό πρόβλημα της ελληνικής γεωργίας που δεν είναι άλλο από τον μικρό και πολυτεμαχισμένο κλήρο. Αυτό το πρόβλημα η κυβέρνηση και η ΕΕ προσπαθούν να το λύσουν με τη συγκέντρωση της γης σε λίγους μεγαλοαγρότες και τη μετατροπή των μικρομεσαίων αγροτών, σε εργάτες γης και ανέργους.**

Ο παραγωγικός συνεταιρισμός αντιμετωπίζει με τον καλύτερο τρόπο όλα τα μειονεκτήματα του μικρού και πολυτεμαχισμένου κλήρου, χωρίς να ξεκληρίζει τους μικρομεσαίους αγρότες. Μειώνει το κόστος παραγωγής και αυξάνει την παραγωγικότητα της γεωργίας. Μεγιστοποιεί την προστιθέμενη αξία και την καθετοποίηση της παραγωγής. Αξιοποιεί ορθολογικά τα γεωργικά μηχανήματα και εφόδια, έτσι ώστε να προστατεύεται το περιβάλλον και η σπατάλη πρώτων υλών.

Το **παραγωγικό συνεταιριστικό κίνημα** δεν έχει καμία σχέση με το υδροκέφαλο γραφειοκρατικό και αντιδημοκρατικό συνεταιριστικό κίνημα που αναπτύχθηκε στη χώρα μας, στη διάρκεια του προηγούμενου αιώνα και οδηγήθηκε στη χρεοκοπία και ανυποληψία. Δεν έχει καμία σχέση με το νέο συνεταιριστικό κίνημα των ανώνυμων εταιριών, των μεγαλοαγροτών και εμποροβιομηχάνων, που προσπαθεί να οικοδομήσει η κυβέρνηση στα χαλάσματα του παλαιού συνεταιριστικού κινήματος

Ο **παραπάνω παραγωγικός συνεταιρισμός θα βρίσκεται στο πλάι του κύριου τομέα, αυτό των κοινωνικοποιημένων βασικών και συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής. Και φυσικά όλα αυτά σε μία οικονομία με κριτήρια όχι το κέρδος αλλά την πληρέστερη ικανοποίηση των υλικών και πνευματικών αναγκών των ανθρώπων, σε μία λαϊκή οικονομία με κεντρικό σχεδιασμό.**

Αυτή η αγροτική ανάπτυξη προϋποθέτει τη ρήξη και τη σύγκρουση με την πολιτική των αστικών κρατών και της ΕΕ. Προϋποθέτει την αποδέσμευση από την ΕΕ και τις καταστροφικές για τους μικρομεσαίους αγρότες επιταγές της. Απαραίτητο είναι να βγουν πολιτικά συμπεράσματα και για τα κόμματα του ευρωμονοδρόμου, τα οποία με μια γροθιά προσπαθούν να περάσουν την παραπάνω κατάσταση σαν αυτονόητη και μόνη επιλογή.

Μόνο όταν η γεωπονική ανώτατη εκπαίδευση συνδεθεί με τις ανάγκες μιας τέτοιας αγροτικής και συνολικής παραγωγής θα μπορέσει να παίξει το ρόλο της, να συμβάλει σε μια ισορροπημένη αγροτική ανάπτυξη, με ασφαλή προϊόντα. Μόνο τότε η γεωπονική επιστήμη θα μπορέσει να δείξει τα δόντια της και να φέρει εις πέρας με επάρκεια το μερίδιο ευθύνης που της αναλογεί. Αυτή η γεωπονική εκπαίδευση θα αποτελεί μέρος μιας Ενιαίας Ανώτατης Δημόσιας και Δωρεάν Εκπαίδευσης στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών. Μόνο μια τέτοια εκπαίδευση στα πλαίσια μιας τέτοιας οικονομίας και εξουσίας μπορεί να βγάλει ολοκληρωμένους γεωπόνους επιστήμονες.

Μια τέτοια **γεωπονική ανώτατη εκπαίδευση** πρέπει να συνδυάζει τη συστηματική γενική εκπαίδευση και την ειδίκευση, τη θεωρητική γνώση με την εφαρμογή της, να οδηγεί σε υψηλό επίπεδο επαγγελματικών εφοδίων, που εξασφαλίζει ακόμα μεγαλύτερη κινητικότητα στον απόφοιτο, μέσα από την κατανόηση της διαδικασίας μετάβασης από το γενικό στο ειδικό.

Όλη η απαραίτητη επιστημονική μόρφωση και ειδίκευση καθώς και τα αντίστοιχα επαγγελματικά δικαιώματα να εξασφαλίζονται από το προπτυχιακό πρόγραμμα. Κατάργηση όλων των λεγόμενων ΜΔΕ. Οι μεταπτυχιακές σπουδές πρέπει να ανήκουν σε έναν ενιαίο κύκλο και να οδηγούν αποκλειστικά στο διδακτορικό δίπλωμα.

Το **βασικό κριτήριο της διαμόρφωσης των ειδικοτήτων των πανεπιστημιακών σπουδών δεν μπορεί να είναι μόνο επιστημονικό, αλλά να συνδυάζει την**

επιστημονικότητα του αντικειμένου με τις πραγματικά κοινωνικές ανάγκες που έρχεται να υπηρετήσει. Φυσικά διαφορετικές είναι οι ανάγκες σε μια οικονομία που υπηρετεί την κυριαρχία των μονοπωλίων και διαφορετικές σε μία οικονομία που βάζει στόχο της την καθολική πρόοδο. Ταυτόχρονα όμως ο καθορισμός των επιστημονικών αντικειμένων είναι αντικείμενο και της γνωσιολογίας. Υπόκειται δηλαδή και σε εσωτερικούς, της ίδιας της ανάπτυξης της επιστήμης, όρους. Πάντως ο ορισμός του επιστημονικού αντικειμένου είναι απαραίτητος, για να κατανοηθεί η θέση της κάθε επιστήμης μέσα στο σύστημα των γνώσεων.

Επίσης από ένα πρόγραμμα σπουδών απαιτείται η καλλιέργεια της γενικότερης επιστημονικής κοσμοθεωρητικής αντίληψης και βιοθεωρίας. Η μετάδοση επιστημονικής κοσμοαντίληψης και διαλεκτικού τρόπου σκέψης, είναι υπόθεση συνολική του προγράμματος σπουδών και των μεθόδων διδασκαλίας που πρέπει να διαμορφωθούν έτσι ώστε να αποκαλύπτουν την αλληλοσύνδεση της επιστημονικής γνώσης, την ένταξη των ειδικών νόμων στους γενικότερους, να αναδείχνουν τη θέση της κάθε ειδικής επιστήμης στο γενικότερο σύστημα όχι μόνο της επιστήμης αλλά και της παραγωγής και της κοινωνικής ζωής.

Τέλος χρειάζεται **αναπροσανατολισμός της Πανεπιστημιακής έρευνας**, ώστε, αντί για την ενίσχυση της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας των λίγων, να αποσκοπεί στην ανύψωση της κοινωνικής, οικονομικής και πνευματικής στάθμης του συνόλου του λαού. Η ερευνητική πολιτική των Πανεπιστημίων δεν μπορεί να καθορίζεται από τους κάθε είδους χρηματοδότες της: από τα οικονομικά συμφέροντα των επιχειρήσεων ή από τα ιδεολογικά, πολιτικά και στρατιωτικά ακόμη συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών κέντρων και των μηχανισμών τους (προγράμματα της ΕΕ και του NATO). Η παραγωγή νέας γνώσης είναι κοινωνικό προϊόν και σαν τέτοιο ανήκει σε όλους. Απαιτείται η **γενναία χρηματοδότηση της από τον κρατικό προϋπολογισμό**, ώστε να καλύπτονται με επάρκεια όλοι οι τομείς της και να συμμετέχει σε αυτήν το σύνολο των Ανώτατων Ιδρυμάτων μας και του ερευνητικού τους προσωπικού.

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε ότι το κείμενο αυτό της Πρυτανείας πρέπει να επιστραφεί από όλους τους φορείς της ακαδημαϊκής κοινότητας ως απαραίτητο και φυσικά κανένας φορέας να μην συμμετάσχει σε καμιά κουβέντα και κανέναν προσχηματικό και στημένο διάλογο γι αυτό. Η απάντηση θα είναι με όρους μαζικού κινήματος, μακριά από οποιαδήποτε τραπέζια διαλόγου, τα οποία στόχο έχουν να δημιουργήσουν συνένοχους και να δώσουν την επίφαση ευρείας αποδοχής των προειλημμένων αποφάσεων.

Αυτό που απαιτείται είναι σύγκρουση και ρήξη με τις επιταγές της ΕΕ και των αστικών κρατών-μελών στον τομέα της εκπαίδευσης και της αγροτικής παραγωγής αλλά και συνολικότερα. Απαιτείται αγωνιστικός συντονισμός φοιτητών –καθηγητών - εργαζομένων στα ΑΕΙ, αγωνιστική σύμπλευση με το κίνημα των υπολοίπων εργαζομένων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων, για την απόκρουση της επίθεσης αλλά και για την αντεπίθεση, για να ανοίξει ο δρόμος για τη δημιουργία ενός Λαϊκού Μετώπου, το οποίο θα κινείται σε σαφή αντιμονοπωλιακή, αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, θα βοηθάει το λαό να χειραφετείται από τα ιδεολογήματα και την πολιτική της άρχουσας τάξης και των πολιτικών της υπαλλήλων και θα βάζει πλώρη για ριζικές αλλαγές σε επίπεδο εξουσίας και οικονομίας.

Αυτό που προβάλλει σαν πραγματική αναγκαιότητα, με αφορμή και την κατάθεση της «Πρόταση Εξέλιξης του ΓΠΑ» είναι η διαμόρφωση ενός ξεχωριστού μαζικού ριζοσπαστικού πόλου στο Διδακτικό & Ερευνητικό Προσωπικό του Γ.Π.Α που θα συγκεντρώσει τις δυνάμεις του και θα παλέψει ενάντια:

- στην ιδιωτικοοικονομική λειτουργία της Γεωπονικής,
- στην πρωτοφανή υποβάθμιση των σπουδών και στην ένταση των ταξικών φραγμών,
- στην κατηγοριοποίηση και την υποταγή στην «αγορά» που επιδιώκεται μέσα από την αξιολόγηση των ιδρυμάτων και του διδακτικού προσωπικού,
- στην εισβολή της ρηχής και ληξιπρόθεσμης κατάρτισης,

- στη χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας των μελών ΔΕΠ, στην καλλιέργεια πελατειακών σχέσεων και συνθηκών εξάρτησης διδασκόντων, φοιτητών και εργαζόμενων, και θα προωθεί με την δράση του την ανάγκη για ριζική αναμόρφωση του πανεπιστημίου μέσα από τη συγκρότηση δημόσιας & δωρεάν Ενιαίας Ανώτατης Εκπαίδευσης στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών!

Αυτή η αναγκαιότητα προβάλλει ακόμα πιο επιτακτικά έτσι ώστε να εκφραστεί αυτός ο πόλος και στις προσεχείς Πρυτανικές Εκλογές πράγμα που θα αποτελέσει διέξοδο στην οργή και την αγανάκτηση των μελών ΔΕΠ, των εργαζομένων και των φοιτητών για την εφαρμοζόμενη πολιτική, απάντηση σε όσους την εκφράζουν, την προωθούν και την υλοποιούν μέσα στην Γεωπονική ενώ θα προωθήσει την αγωνιστική συσπείρωση δυνάμεων ενάντιά της!

ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ Γ.Π.Α. ΤΟΥ ΚΚΕ